

Mindetale

Efter at Folketingets formand, Ivar Hansen, 11. marts 2003 var afgået ved døden, udtalte Folketingets fg. formand, Svend Auken, i Folketingets møde samme dag (FF 5650):

»Ivar Hansen er død.

Folketinget har mistet sin formand. Folketingets medlemmer har mistet deres førstemand, og mange inden for og uden for Christiansborg har mistet en ven. Folkestyret har mistet sin talsmand, og ud over landet vil mange med os sørge over Ivar Hansens pludselige død.

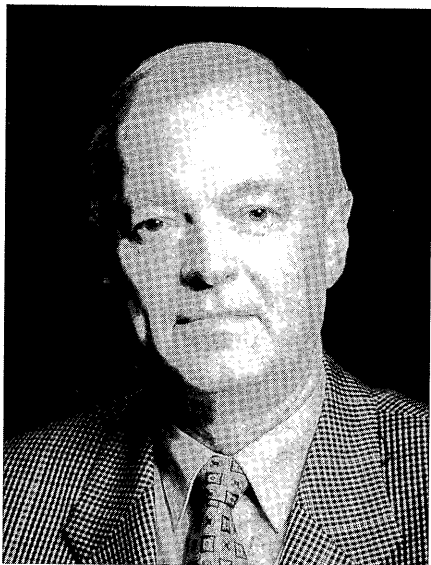

Foto: Rigmor Mydtskov

Ivar Hansen var Venstremænd med liv og sjæl, ingen tvivl om det, i det stolte, ikke mindst jyske Venstres historie.

Ivar Hansens indsats rager op. Det er et af skovens store træer, der er væltet i dag. Hans død er derfor et smerteligt tab for det parti, han gav sine rige evner og store arbejdsindsats til. Om hans holdninger og politiske forankring var der aldrig usikkerhed.

Men netop det, at han var et helt menneske med klare principper og holdninger, gjorde Ivar Hansen i stand til at forstå og respektere menne-

sker med en anden baggrund og andre synspunkter end dem, han selv havde. Ivar Hansen var trods sin undertiden kontante form altid samarbejdets mand. Han ville nå resultater, han ville videre, men ikke på bekostning af andre, sammen med andre.

Dansk folkestyre var en livssag for Ivar Hansen, og få har tjent demokratiets institutioner på flere ledende pladser, end han gjorde. Men posten som Folketingets formand var for ham toppunktet af hans karriere.

Han blev en eminent formand i de 5 år, han fik lov til at virke. Alvorlig, altid optaget af Folketingets evne til at kunne arbejde med kvalitet og gennemslagskraft, optaget af at videreføre Christiansborgs bedste traditioner, men altid åben over for nye ideer til forbedring af Folketingets arbejde.

Så sent som i dag skulle vi i Præsidiet have haft en indgående drøftelse af Folketingets debat- og arbejdsformer. Heri indgik mange spændende forslag, som Ivar Hansen var levende optaget af. Og senere i dag skulle han have ledet en stor grundlovskonference her i huset. Hans liv som formand var ikke en hvile på de velfortjente laurbær. Hans død afbrød et dynamisk og engageret arbejdsliv.

Ivar Hansen elskede Folketinget, og vi, hans kolleger, holdt meget af ham. Han vidste, at samarbejde og gensidig respekt er bærepiller for dansk folkestyre. Han lagde altid vægt på Folketingets værdighed, og han nød den friske, men også gode tone, der hersker mellem Folketingets medlemmer.

Det er ingen hemmelighed, at han var dybt uenig i og berørt af den kritik, der på det sidste blev fremført mod afviklingen af Folketingets møder. Ivar Hansen syntes med rette, at Folketinget måske til forskel fra mange andre parlamenter havde en fin kollegial arbejdsform, og den ville han for alt i verden værne om.

Ivar Hansen var en god formand for Præsidiet, og det var ham magtpåliggende, at vi så vidt muligt nåede til enighed om beslutningerne, og at vi holdt sammen. Jeg og mine kolleger var utrolig glade for arbejdet tæt på formanden.